

§ 10. Na wniosek zainteresowanego ministra Minister Finansów zapewni potrzebne kredyty organizacyjno-rozruchowe na uruchomienie tuczarni rejonowych, a Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego — środki inwestycyjne.

§ 11. 1. Na wniosek prezydium wojewódzkiej rady narodowej Ministrowie: Rolnictwa, Państwowych Gospodarstw Rolnych oraz Gospodarki Komunalnej mogą przekazać w zarząd i użytkowanie tuczarniom rejonowym ośrodki rolne w rozmiarach niezbędnych do zorganizowania tuczarni rejonowych i prowadzonych przez nie gospodarstw pomocniczych.

2. Przekazanie następuje na zasadach i w trybie ustalonym w odrębnych przepisach.

§ 12. Prezes Centralnego Urzędu Skupu i Kontraktacji zapewni tuczarniom rejonowym i tuczarniom zakładowym dostawę odpowiedniego gatunku zwierząt do tuczu gospodarczego.

§ 13. 1. Pracownicy zakładów (punktów) żywienia zbiorowego, zakładów przemyślu mleczarskiego oraz tuczarni przyzakładowych i rejonowych, zatrudnieni bez-

pośrednio przy zbieraniu, segregacji i zabezpieczeniu odpadków oraz przy tuczu trzody chlewnej, otrzymywać będą specjalne premie.

2. Zasady rozdzielania i wysokość premii, o których mowa w ust. 1, określi Minister Handlu Wewnętrznego w drodze instrukcji, którą wyda w ciągu 14 dni od daty wejścia w życie niniejszego zarządzenia.

§ 14. Postanowienia zarządzenia niniejszego nie dotyczą tuczu trzody chlewnej prowadzonego w zakładach podległych Ministrom Obrony Narodowej i Bezpieczeństwa Publicznego.

§ 15. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: *w z. E. Szyr*

Minister Handlu Wewnętrznego: *T. Dietrich*

Prezes Centralnego Urzędu Skupu i Kontraktacji:
St. Mierziński

1518

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 12 grudnia 1951 r.

w sprawie zasad normowania pracy młodocianych.

Na podstawie art. 5 dekretu z dnia 2 sierpnia 1951 r. o pracy i szkoleniu zawodowym młodocianych w zakładach pracy (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 311) po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych — zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Robotnicy młodociani powinni otrzymywać pracę odpowiadającą ich kwalifikacjom i posiadać zaszerogowanie osobiste do kategorii kwalifikacyjnej, przyznanej im w wyniku egzaminu przeprowadzonego po ukończeniu szkolenia zawodowego w zakładzie pracy lub uzyskanej przy ukończeniu zasadniczej szkoły zawodowej albo szkoły przysposobienia zawodowego.

2. Robotnicy młodociani, którzy zostali zaszerogowani przed wejściem w życie niniejszego zarządzenia lub też wykonują pracę nie wymagającą wyczerania zawodu, zachowują dotychczasową kategorię osobistego zaszerogowania.

§ 2. 1. Robotnicy młodociani zatrudnieni w zawodzie przy pracach normowanych powinni wykonywać pracę według norm ogólnie obowiązujących z wyjątkiem przypadków, o których mowa w § 3.

2. Z tytułu zatrudnienia robotników młodocianych nie wolno podwyższać obowiązujących norm obsady stanowisk roboczych.

§ 3. Normy pracy dla robotników młodocianych w przemyśle węglowym, w hutnictwie żelaza i metali nieżelaznych, w przemyśle odlewniczym i w kamieniołomach przy pracach dozwolonych dla młodocianych ustala się przez zastosowanie do obowiązujących norm (ilościowych) następujących współczynników:

- 1) w kopalnictwie węgla przy robotach dołowych przez pierwsze dwa miesiące — współczynnika 0,6 a przez dalsze dwa miesiące — współczynnika 0,8,
- 2) w wydziałach metalurgicznych hutnictwa i metali nieżelaznych, w odlewnictwie i kamieniołomach przez pierwszy miesiąc — współczynnika 0,7 a przez dalsze dwa miesiące — współczynnika 0,85.

§ 4. 1. Właściwi ministrowie w porozumieniu z zarządami głównymi właściwych związków zawodowych określają dla podległych im gałęzi przemysłu, wymienionych w § 3, nomenklaturę zawodów, w których należy stosować normy pracy dla młodocianych.

2. Dla brygad, w skład których wchodzi robotnicy młodociani, zatrudnieni w zawodach określonych zgodnie z postanowieniami ust. 1, ustala się normy pracy odpowiednio zmniejszone w zależności od ilości robotników młodocianych w brygadzie i przyznanych im współczynników.

§ 5. Wprowadzenie obniżonych norm dla młodocianych zatrudnionych w innych działach gospodarki narodowej niż wymienione w § 3 wymaga zarządzenia właściwego ministra, wydanego po porozumieniu z zarządem głównym właściwego związku zawodowego i za zgodą Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: *w z. E. Szyr*

1519

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 12 grudnia 1951 r.

w sprawie zasad ustalania kategorii zaszerogowania osobistego robotników w zakładach produkcyjnych.

W związku z potrzebą uporządkowania zasad wynagradzania robotników zgodnie z ich rzeczywistymi

kwalifikacjami oraz w celu bezpośredniego powiązania wyników podnoszenia kwalifikacji z poziomem płacy,

na podstawie § 3 pkt 2 lit. b) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 22 kwietnia 1949 r. w sprawie zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. Nr 26, poz. 190 i z 1950 r. Nr 22, poz. 188) ustala się po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych następujące zasady i tryb ustalania kategorii zaszeregowania osobistego:

§ 1. Każdemu robotnikowi powinna być przyznana kategoria zaszeregowania osobistego zgodnie z posiadaniem przez niego kwalifikacjami. Zaszeregowanie osobiste przyznaje się przy przyjęciu do pracy, po wyuczeniu zawodu oraz przy podwyższeniu kwalifikacji.

§ 2. Ustalenie zaszeregowania następuje na podstawie sprawdzenia zakresu wiadomości robotnika oraz praktycznego opanowania przezeń zawodu (egzaminu).

§ 3. 1. Sprawdzenia wiadomości robotnika oraz praktycznego opanowania zawodu nie przeprowadza się:

- 1) przy przeniesieniu służbowym oraz delegowaniu robotników przez kierownika zakładu lub jego organa zwierzchnie do innego zakładu pracy,
- 2) przy zatrudnieniu bezpośrednio po ukończeniu szkoły przysposobienia zawodowego lub zasadniczej szkoły zawodowej, o ile świadectwo szkoły określa kategorii zaszeregowania osobistego,
- 3) przy przyjęciu do pracy robotników obsługi, gospodarczych, pomocniczych oraz wykonujących proste czynności nie wymagające wyuczenia zawodu.

2. Robotnikom wymienionym w ust. 1 pkt 1 należy przyznać zaszeregowanie posiadane przez nich w zakładzie, z którego zostali przeniesieni (delegowani), a robotnikom wymienionym w ust. 1 pkt 2 — zaszeregowanie zgodne ze świadectwem szkoły.

3. O ile robotnik wymieniony w ust. 1 pkt 2 przy praktycznym wykonywaniu zawodu nie wykaże w ciągu 3 miesięcy od daty rozpoczęcia pracy poziomu kwalifikacji odpowiadającego kategorii osobistego zaszeregowania określonej w świadectwie szkoły, kierownik zakładu pracy ma prawo zarządzić poddanie go egzaminowi przez komisję kwalifikacyjną zgodnie z § 6 dla przyznania kategorii osobistego zaszeregowania zgodnie z wykazanymi na egzaminie kwalifikacjami.

4. Robotnikom wymienionym w ust. 1 pkt 3 przyznaje się zaszeregowanie płac zgodnie z charakterem wykonywanej pracy oraz jej jakością. Zmiany zaszeregowania tych pracowników dokonuje się bez egzaminu.

§ 4. 1. Egzamin obejmuje sprawdzenie praktycznego opanowania zawodu w zakresie robót wymienionych dla danej kategorii zaszeregowania w obowiązującym zakładzie taryfikatorze robót. W czasie egzaminu robotnik powinien wykonać co najmniej dwie różne prace z wymienionych w taryfikatorze robót, wykonując przypadające na nie normy nie mniej, niż w 100%, przy zachowaniu obowiązującej jakości pracy. W specjalnościach polegających na obsłudze agregatów lub urządzeń robotnik powinien w czasie egzaminu wykazać opanowanie samodzielnej pracy na stanowisku roboczym, znajomość działania i budowy agregatów lub urządzeń w zakresie niezbędnym dla wykonywania pracy oraz umiejętność usuwania drobnych uszkodzeń i zapobiegania awariom.

2. Ponadto przy egzaminie robotnik powinien wykazać posiadanie niezbędnych wiadomości:

- 1) w zakresie przewidzianym w programie wyuczania zawodu danej kategorii w szkoleniu zakładowym lub w razie nieustalenia programu — w zakresie znajomości maszyn i urządzeń, na których robotnik pracuje,

- 2) umiejętność posługiwania się narzędziami, przyrządami i sprzętem pomiarowym w zakresie prac przewidzianych taryfikatorem robót (katalogiem norm pracy),

- 3) umiejętności odczytywania rysunków, którymi robotnik bezpośrednio posługuje się przy pracy,

- 4) umiejętności organizacji swego miejsca pracy i utrzymania go w porządnym stanie,

- 5) znajomości surowca i półfabrykatów używanych przez niego przy produkcji,

- 6) znajomości obowiązujących go zasad bezpieczeństwa i higieny pracy.

3. W przypadku jeśli robotnik nie posiada niezbędnych wiadomości wymienionych w jednym z punktów ust. 1 lub 2 nie może otrzymać kategorii zaproponowanej we wniosku. Zakwalifikowanie takiego robotnika następuje na podstawie albo wyników przeprowadzonego egzaminu, albo na podstawie ponownego egzaminu. Ponowny egzamin obejmuje sprawdzenie opanowania zawodu w niższej kategorii.

§ 5. Robotnik ubiegający się o przyznanie wyższej kategorii zaszeregowania powinien oprócz wiadomości niezbędnych dla danej kategorii umieć wykonać wszystkie bez wyjątku prace, przewidziane w danym zawodzie dla robotników niższych kategorii, występujące w danym zakładzie pracy.

§ 6. 1. Kierownik zakładu pracy powołuje stale działającą w zakładzie komisję kwalifikacyjną, która na podstawie egzaminów określa kwalifikację robotników i przyznaje im kategorię zaszeregowania osobistego. W skład komisji kwalifikacyjnej wchodzi:

- 1) jako przewodniczący naczelny inżynier (w dużych zakładach — kierownik oddziału), względnie pracownik na stanowisku odpowiadającym wymienionym;
- 2) jako członkowie:
 - a) wyznaczony przez kierownika zakładu pracy pracownik inżynieryjno-techniczny (spośród techników, majstrów oraz sztygarów objazdowych),
 - b) przedstawiciel rady zakładowej.

W skład komisji wchodzi ponadto z prawem członka komisji kierownik oddziału lub majster w oddziale, w którym pracuje egzaminowany robotnik.

2. Przy egzaminach na stanowiska wymagające zatwierdzenia przez okręgowe urzędy górnicze lub inspektoraty pracy komisjom przewodniczy przedstawiciel właściwego urzędu.

3. Komisja kwalifikacyjna przeprowadza egzamin na wniosek majstra lub brygadzysty, pod kierownictwem którego pracuje robotnik, lub też na wniosek zainteresowanego.

§ 7. Określenie kwalifikacji i ustalenie kategorii osobistego zaszeregowania dla nowoprzyjętego robotnika, z wyjątkiem przypadków przewidzianych w § 3, powinno być przeprowadzone w terminie 2 tygodni od dnia przyjęcia robotnika do pracy. Do czasu ustalenia przez zakładową komisję kwalifikacyjną posiadanych kwalifikacji robotnik powinien być zaszeregowany do kategorii niższej o jeden stopień od wykazanej w zaświadczeniu z poprzedniego miejsca pracy.

§ 8. Przyznanie kategorii osobistego zaszeregowania robotnikowi, który przeszedł w zakładzie wyuczenie zawodu lub też podwyższył swe kwalifikacje i ubiega się o przyznanie wyższej kategorii zaszeregowania, powinno być przeprowadzone w terminie 7 dni od chwili złożenia do komisji wniosku majstra lub brygadzysty albo robotnika.

§ 9. Po złożeniu egzaminu kwalifikacyjnego robotnik otrzymuje zaświadczenie, stwierdzające uży-

skane kwalifikacje i nalezną kategorię osobistego zaszergowania. Odpisy zaświadczenia zakładowa komisja kwalifikacyjna przekazuje do działu personalnego.

§ 10. Kategoria osobistego zaszergowania przyznana w wyniku egzaminu przysługuje robotnikowi od dnia złożenia egzaminu z wynikiem pomyślnym.

§ 11. Robotnicy, którzy przed wejściem w życie niniejszego zarządzenia posiadali ustalone w zakładzie pracy kategorie osobistego zaszergowania, zachowują

je nadal bez składania egzaminu przed komisją kwalifikacyjną.

§ 12. Właściwi ministrowie wydadzą szczegółowe zarządzenie dotyczące wykonania niniejszego zarządzenia.

§ 13. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. E. Szyr

1520

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 12 grudnia 1951 r.

w sprawie określenia robotników podlegających szkoleniu zawodowemu w produkcyjnych zakładach pracy oraz w sprawie zasad wynagradzania tych robotników.

W związku z postanowieniami rozdziału II uchwały Nr 448 Prezydium Rządu z dnia 23 czerwca 1951 r. w sprawie ustroju szkolnictwa zawodowego (Monitor Polski Nr A-59, poz. 776) po porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych zarządza się, co następuje:

§ 1. Szkoleniu zawodowemu w zakładach pracy podlegają:

- 1) nowoprzyjęci nie wykwalifikowani robotnicy, którzy będą zatrudnieni przy pracach wymagających wyuczenia zawodu,
- 2) młodociani przyjęci na naukę zawodu w trybie szkolenia zawodowego (uczniowie),
- 3) robotnicy pomocniczy i gospodarczy oraz pomocniczy pracownicy administracyjni przechodzący do bezpośredniej pracy w produkcji,
- 4) w zakresie podwyższania kwalifikacji zawodowych—robotnicy już zatrudnieni bezpośrednio w produkcji, których zakład pracy powinien przeszkolić we własnym zakresie dla pokrycia zapotrzebowania na wykwalifikowane kadry robotnicze.

§ 2. 1. Robotników podlegających szkoleniu zawodowemu w zakładach pracy należy wynagradzać w okresie szkolenia według następujących zasad:

- 1) robotników wymienionych w § 1 pkt 1 oraz młodocianych wymienionych w § 1 pkt 2 należy w okresie szkolenia wynagradzać według stawek przewidzianych dla pracowników zaszergowanych do najniższej kategorii płac, przewidzianej w tabeli płac obowiązującej w danym zakładzie pracy,
- 2) robotnicy gospodarczy i pomocniczy oraz pracownicy administracyjni, wymienieni w § 1 pkt 3, oraz robotnicy zatrudnieni bezpośrednio w produkcji, których zakład pracy powinien przeszkolić dla pokrycia zapotrzebowania na wykwalifikowane kadry robotnicze (§ 1 ust. 4) otrzymują w okresie szkolenia wynagrodzenie obliczone zgodnie z przepisami obo-

wiązującymi dla ustalenia wynagrodzenia za urlop wypoczynkowy.

2. Robotnicy wymienieni w § 1, wykonujący w okresie szkolenia prace normowane, powinni otrzymywać wynagrodzenie w wysokości zależnej od wykonania norm, lecz nie niższe od wynagrodzenia przysługującego im w myśl postanowień ust. 1 pkt 1 i 2.

3. Robotnicy objęci szkoleniem otrzymują dodatki za pracę w warunkach szkodliwych i niebezpiecznych dla zdrowia, jeżeli w okresie szkolenia zatrudnieni są na stanowiskach pracy, dla których przewidziane są te dodatki zgodnie z obowiązującymi przepisami.

4. Młodociani nie mogą być zatrudnieni w okresie szkolenia na stanowiskach pracy, na których zgodnie z obowiązującymi przepisami zabronione jest zatrudnianie młodocianych.

5. Z pracownikami wymienionymi w § 1 należy przed przystąpieniem do szkolenia spisać umowę o wyuczenie zawodu według załączonego wzoru.

§ 3. Po złożeniu egzaminu z wynikiem pomyślnym robotnicy powinni być zaszergowani zgodnie z oceną zakładowej komisji kwalifikacyjnej według obowiązującej w danym zakładzie pracy tabeli zaszergowania, a opłacani zgodnie z wykonywaną pracą.

§ 4. 1. Postanowienia niniejszego zarządzenia stanowią wyłączną podstawę do określenia wysokości wynagrodzenia wszystkich robotników w okresie szkolenia w zakładzie pracy.

2. Tracą moc obowiązującą przepisy dotyczące wynagrodzenia robotników (uczniów) w okresie szkolenia, wydane przed dniem 1 stycznia 1952 r.

§ 5. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1952 r.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. E. Szyr

Załącznik do zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 12 grudnia 1951 r. (poz. 1520).

U M O W A

Zawarta dnia 195.. r. pomiędzy zakładem pracy w, zwanym dalej zakładem, reprezentowanym przez z jednej strony i Ob. zamieszkałym

zwanym dalej „szkolonym“, zatrudnionym w tymże zakładzie pracy, z drugiej strony — o następującej treści:

§ 1.

1. Zakład pracy zobowiązuje się do szkolenia Ob.